

РЕШЕНИЕ

№ 6978

гр. София, 25.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9550** по описа за **2021** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 03.08.2021 г., постановено по н.а.х. дело №2681/2021 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), НО, 9-ти състав е отменено Наказателно постановление (НП) 514168-F539254/16.07.2020 г., издадено от директора на Офис "М." при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП), с което на основание чл. 179, ал. 1 от Закон за данъка върху добавената стойност (ЗДДС), на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 600 (шестстотин) лева, за нарушение на чл. 125, ал. 5 ЗДДС.

В срока и по реда на чл.211,ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, решението е оспорено от ТД на НАП, с искане да бъде отменено и да се потвърди наказателното постановление.

Наведеното касационно основание е за нарушение на материалния закон - чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. 2-ро ЗАНН, аргументирано в жалбата с доводи, че неправилно СРС е приел, че са налице предпоставки за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

В съдебно заседание пред АССГ касаторът не изпраща представител, но депозира писмено становище, че поддържа жалбата.

Ответникът- [фирма] се представява от управителя Г. М., който оспорва жалбата. Намира оспореното решение за справедливо, защото случаят наистина бил маловажен предвид това, че фирмата нямала дейност повече от 7 години. Всеки месец били подавани нулеви декларации, като миналата година в началото на пандемията счетоводителката, която ги подавала заболяла много сериозно и не била контактна. Поради тази причина закъснели с 11 дни с подаването на тази нулева декларация. След това дружеството ангажираше нов счетоводител, който да подава дължимите нулеви декларации. От това не била последвала никаква щета за бюджета и нямало възможност да последва, защото фирмата нямала дейност от седем години.

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релеванните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да оспори решението на въззивната инстанция и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Районният съд е установил от фактическа страна, че на 25.02.2020 г. в ТД на НАП С., офис "М." било констатирано, че [фирма], в качеството на регистрирано и задължено лице по ЗДДС, не е подало в законоустановения срок справка-декларация по ЗДДС, заедно с отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС, за данъчен период месец януари 2020 г., която е следвало да бъде подадена съответно до 14-то число на месеца, следващ данъчния период, за който се отнася, като декларацията е била подадена на 27.02.2020 г. - с десет дни закъснение. Прието е, че дружеството не е спазило законоустановения срок за подаване на декларация по ЗДДС, с което е нарушил разпоредбата на чл. 125, ал. 5 вр. с, ал. 1 от ЗДДС, за което е съставен АУАН.

Въз основа на АУАН, при идентично описание на фактическата обстановка и идентична правна квалификация, било издадено атакуваното НП от директора на Офис "М." при ТД на НАП С..

За да отмени НП, СРС е приел, че са осъществени предпоставките на чл.28 ЗАНН.

Предложената от СРС аргументация е убедителна и се споделя от касационната инстанция.

Допълнително АССГ излага следното:

Съгласно чл. 28 от ЗАНН, за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва проверката за законосъобразност при приложението на чл. 28 от ЗАНН. Когато съдът констатира, че предпоставките на разпоредбата са налице, но наказващият орган не я е приложил, това е основание за отмяна на НП и на съдебното, решение, което го потвърждава, поради издаването им в противоречие със закона /Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. на ВКС по т.н.д. № 1/2007 г., ОСНК/. В случая АССГ, XII касационен състав намира, че хипотезата на чл.28 ЗАНН е осъществена, както е приел и СРС. При тълкуването на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното

производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание. Логическото и систематично тълкуване на материалноправната норма на чл.28 ЗАНН аргументира нейната приложимост спрямо всички административни нарушения, включително и за процесното, поради което и и неприложимостта на чл.28 от ЗАНН не може да се аргументира априори със значимостта на защитените със ЗДДС обществени отношения, без да се отчита конкретиката на случая, типичната за този вид нарушения обществена опасност, както и другите смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. Именно степента на обществена опасност на конкретно извършеното противоправно деяние е от значение да се реши дали това деяние е административно нарушение или макар да е формално съставомерно, но като неразкрива или изключва висока степен на обществена опасност е малозначително, на което сочат правнозначимите и установени по делото факти. Продължителността на забавата при изпълнението на обвързаното със срок задължение, а в случая, тя не е голяма, не е единственият критерий за степента на укоримост на противоправното поведение. Предвид установената фактическа обстановка, извършеното деяние, не е довело до невъзможност или значително затруднение органите на приходната агенция да упражняват своите контролни правомощия. При липсата на осъществявана дейност пък, очевидно нарушението не би могло да има за последица и вреда за фиска. Това, че нарушението е формално /на просто извършване/, не означава, че липсата на несъставомерни вредоносни последици не следва да се отчете като смекчаващо отговорността обстоятелство и да се прецени значимостта му за постигане целите на административнонаказателното производство, при спазване на принципа за пропорционалност между деянието, последиците от него и предвидената санкция- наказанието да бъде съответно на нарушението, и да постига целите му. В случая липсват обективни данни за настъпили несъставомерни общественоопасни последици от извършеното формално нарушение, както и за това касаторът да е наказван с влезли в сила НП за нарушения от същия или друг вид по ЗДДС. Изпълнението на задължението не е в резултат на административна принуда-не е последвало след съставянето на АУАН. Следва да се посочи и това, че принципът на съразмерност/пропорционалност на санкциите представлява общ принцип на правото на Европейския съюз, предвиден в чл. 49, пар. 3 от Хартата на основните права на ЕС, а в по-общ смисъл - в чл. 5 от Договора за ЕС. Този принцип е част от ценностите на правото на ЕС и е въведен в българското законодателство в чл. 6 от АПК, като в областта на административното наказване следва да бъде преценен през призмата на чл.28 ЗАНН. В практиката на СЕС преценката за това, дали ситуацията е изцяло национална, се прави на база на това, дали въпросната ситуация може да засегне търговията между държавите - членки, а не на база на това, дали в конкретната ситуация има или няма отношения между държави-членки. /решение по дело C-384/08; решение от 1 юни 2010 г. по дело В. Р. и С. Г. и решение по дело А. Gro C-342/17/. В практиката си СЕС подчертава, че принципът на пропорционалност е задължителен за държавите - членки, както относно определянето на състава на нарушението, така и относно тежестта на санкциите, а също и относно „елементите, които могат да бъдат отчитани при определянето на глобата" /решение от 19 октомври 2016 г., EL EM 2001, C-501/14, EU:C:2016:777, т. 41, решение от 22 март 2017 г. по обединени дела C-497/15 и C-498/15, E. T., т. 43/. „Строгостта на санкциите трябва да

бъде в съответствие с тежестта на наказваните с тях нарушения“, като същевременно се съблюдава основния принцип на пропорционалност /решение от 19 октомври 2016 г., EL EM -2001, С 501/14, EU:C:2016:777, т. 40 и решение по обединени дела С-497/15 и С-498/15, т. 42/.

Принципът на пропорционалност е относим на общо основание и към формалните нарушения, извършени чрез действие или бездействие. Според вътрешното убеждение на съдебния състав на база установените по делото факти, съсредоточаването на усилията на НАП върху наказването на формални нарушения, свързани с пропуснат срок при липса на значителна забава при изпълнение на задължението и на изложени от административнонаказващия орган аргументи за затрудняване на контролните му функции и реален риск от настъпването общественоопасни последици, преценен спрямо конкретиката на случая, характеризираща се с наличието на смекчаващи отговорността обстоятелства, противоречи на целите на административното наказване-чл.12 ЗАНН и на целите на облагането с данък върху добавената стойност.

С оглед на изложеното, правилното съдебно решение се оставя в сила.

С решението разноски не се възлагат, тъй като такива не са направени, съотв. не са поискани от страната, която има право на тях-ответникът по касационната жалба.

Водим от горното и на основание чл. 221,ал.2 АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 03.08.2021 г., постановено по н.а.х. дело №2681/2021 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ:

1.